

firmationis patiuntur, prout satis remanet probatum superius, dum firmavimus, ut scilicet procedat, quando expediatur sua prima natura retenta, scilicet, extrajudicialitatis, & absque contradicatore, si verò contradicitor apparet, allegans legitimas exceptiones, cum iudicialiter super eis debeat procedere ordinarius, & causa per diffinitivam terminanda, utique appellatio suos habet effectus, multæ enim sunt legitimæ exceptiones, quæ huiusmodi confirmationis decreto possunt opponi ab interesse habente, ut quædo facta fuit donatio iuris patronatus sine dicto Episcopi consensu, & postmodum facta est alteri, illo interueniente, ut primus si petat confirmationem; secundus possit legitimè contradicere, cum sua donatio præualuisset, de quo per Lambert. supra 19. art. 1. quæst. princ. d. 2. p. d. lib. 1. & de aliis exemplis videre poteris ibi art. 18. & per totos articulos, ubi de legitimis exceptionibus tibi constabit.

43 Et in terminis nostri dubij ultra doctrinas, & auctoritates supra adductas, magis in specie probatur in vna Rotæ decis. Lucana plebis seu Parochialis 8. Iunij 1571. coram Domino Lanceloto, seu Benarino, ex qua apparet, quòd cum fuisset datus delegatus à Papa, ut confirmaret donationem iuris patronatus, & ipse ad eam processisset iudicialiter, voluerit confirmationis, & institutionis sententiam exequi appellatione pendente, & Rota decreuit in hæc verba: Domini dixerunt possessionem esse attentatam, quia captam appellatione pendente, non obstat quòd ordinarius processerit tanquam exequutor deputatus in confirmatione donationis, quia hoc non procedit, quando assumit partes iudicis. Felin. in cap. fin. de presumpcio. & pronuntiauit parte citata institutionem faciendam, non obstat, & ibi, fecus in casu isto in quo agitur de iure patronatus, & institutione faciendi vigore illius, & c.) quam decisionem aliud agens adducit ad litteram Nicolaus Garcia de benef. 9. p. c. 4. num. 18.

44 Ex quo duo vtiliter colliguntur simul ad nostrum propositum, ut exequutor datus ad confirmationem huiusmodi donationis, procedere potest extrajudicialiter, & de facto, & ob id ab illo minimè posse appellari. Secundum; ut quando procedit iudicialiter cum partis citatione; & cum diffinitiva in contradictorio iudicio, & ob id causa effecta fuit appellabilis, quæ decisio rectè probat huius dubij resolutionem, conuenitque cum aliis decisionibus, quas ad eandem doctrinam supra adduximus, & ita detegenda est iudicis violentia in huiusmodi decreti ap-

pellatione, ex modo etiam procedendi, quo fuit usus, an iudiciali, ut tunc appellatio delationem desideret, an extrajudiciali absque contradicatore, ut tunc vim non habet declaratur, prout etiam præfatum dubium, quando de eo fuit consultus; resoluti, respondens.

CAPVT XV.

A mandato de residendo beneficium, vel de ordinando de ordine ei necessario, ac etiam à visitatione. an vis fiat, si appellationi interpositæ minimè sit à iudice delatum.

SVMMARIVM.

Residentia beneficij præceptum est sententia interlocutoria, habens vim diffinitivæ. n. 1.
Residentia præceptum si expediatur absque causa cognitione, est actus extrajudicialis. n. 2.
Residentia præceptum non requirit citationem iudicalem. n. 3.
Residentia præceptum non suspenditur per appellationem, sed ea non obstante apponitur beneficiario substitutus. num. 4.
Concil. Trident. sess. 23. de reform. cap. 1. circa residentia præcepta exequenda explanatur. ibid.
Residentia ab ipso præcepto non datur appellatio, quominus absens compellatur residere, & detur substitutus congrua portione. n. 5.
Residendi à præcepto appellatio dicitur frustratoria. num. 6.
Appellatio si negetur à causa principali, pariter negata censetur à præambula compulsionem. num. 7.
Residentia pœna per diffinitivam imposita in contumaces absentes non recipit appellationem. num. 8.
Trident. sess. 23. cap. 1. circa non residentes loquens, declaratur. n. 9.
Residentia neglectæ pœnam, appellatione & inhibitione non obstantibus, exequendam contra absentes siue contumaces, siue non contumaces, decreuit Senatus supremus. n. 10.
Non residentia pœna imposita Parochis, non extenditur ad non residentes beneficia simplicia. num. 11.
Residentia est de iure diuino in animarum curam, seu gubernationem habentibus. n. 12.
Non residentia pœna non recipit appellationem quoad suspensiuum, secus quoad deuolutiuum. num. 13.
Trident. remouens appellationem intelligi quoad suspensiuum, sæpe declarauit S. Congregatio. num. 14.
Residentia monitorium, & præceptum extrajudicialiter

dicialiter expeditur, pœnarum verò impositio per diffinitivam iuris ordine seruato. n. 15.
Non solum in Parochialibus, sed in alijs simplicibus beneficijs. n. 16.
Contra non residentem, siue sciatur ubi sit, siue non, ad beneficij priuationem quomodo sit procedendum, & quod tempus absentia requiratur. n. 17.
Monitio trina non est necessaria contra non residentem, siue absentem siue presentem, si commodè citari potest personaliter. n. 18.
Et tunc quod tempus absentie requiratur. n. 19.
Non residentis citatio ubi agitur ad priuationem an sufficiat extrajudicialis. n. 20.
Contra non residentem ubi agitur ad priuationem fructuum & alias pœnas arbitrarias, an & quando trina citatio sit necessaria. n. 21.
Determinatio vna respiciens plura determinabilia, illa debet pariformiter determinare. n. 22.
Non residente monito à quo incipit currere tempus, quo debet expectari, antequam ad priuationem deueniatur. n. 23.
Contra non residentem sententia priuationis, qua non est seruatus iuris ordo, exequi non potest appellatione pendente. n. 24.
Non residens ex iusta tamen causa aut impedimento, seu licentia condemnatus ad priuationem, & c. an queat appellationem suspensiuam interponere. n. 25.
Residentia materia, & qua beneficia illam exigant, & qua persone excusentur, & de licentia quando concedenda, vel non, & qui sine ea possunt abesse, & de alijs remissiuè. n. 26.
Licentiam absentia ab ordinario negante appellationi emissa, an sit deferendum. n. 27.
Abesse an possit beneficiatus pendente appellatione à denegata licentia. n. 28.
Licentiam absentia non sufficit petere, sed & obtinere. n. 29.
Appellatione pendente parti & iudici non permittuntur, que ante appellationem non poterant geri. n. 30.
Fructibus & re, non priuatur quis appellatione pendente. n. 31.
Licentia absentie expresse concedenda. n. 32.
Actus negatiuus secum trahit executionem. n. 33.
Ab ordinis requisiti suscipiendi præcepto appellationi emissa per beneficiatum an sit deferendum. n. 34.
Annus ad ordines suscipiendos à quo tempore currere incipiat. n. 35.
Ordines quales, & qua beneficia requirant, & qua pœna plectantur beneficiati ob non receptos intra annum, & qua impedimenta illos excusent, & de alijs huius materiae questionibus remissiuè. n. 36.
Canonici non ordinati non habent vocem in Capitulo. n. 37.

Salgado de protect. Reg. Tom. I.

A præcepto de suscipiendis ordinibus necessarijs appellationi deferendum non est. n. 38.
In spiritualibus iudex potest incipere à præcepto. n. 39.
Monitorium de ordinibus suscipiendis est actus extrajudicialis. n. 40.
Appellationi à mandato de suscipiendis ordinibus deferendum non est. n. 41.
Ecclesie fauor aut cultus diuinus suspendunt appellationis effectum, qua non causat attentatum. n. 42.
A sententia diffinitiva, qua quis priuatur beneficio ob non susceptos ordines necessarios, appellationi emissa an sit deferendum. n. 43.
Ab eo, quod fit in executionem canonicorum decretorum non licet appellare. n. 44.
Sententia priuationis, & aliarum pœnarum ob non susceptos ordines intra annum appellatio non suspendit. n. 44. & 45.
Sententia priuationis vel compulsionis suscipiendorum ordinum suspenditur per appellationem, ubi allegatur de legitimo impedimento. n. 46.
Quod procedit, quando ex actis euidenter de legitimo impedimento constat. n. 47.
Ab ordinibus susceptis suspensus an pendente appellatione possit accedere ad alios, & an illis possit interim vti. n. 48. & 49.
A visitatione & morum correctione appellatio, nec inhibito executionem suspendit. n. 50.
Trid. sess. 24. de reform. c. 10. explanatur. ibidem. Trid. sess. 13. c. 1. explanatur. n. 51.
Remedio ad innocentie presidium instituto, ad iniquitatis defensionem non est abutendum. num. 52.
Visitationis, & correctionis causa ante diffinitivam non recipit appellationem. n. 53.
Visitationis causa non suspenditur per appellationem. n. 54. & 55.
Visitationis diffinitiva admittit appellationem deuolutiuam, non suspensiuam. n. 56.
Residentia mandatum in visitatione editum non recipit appellationem. n. 57.
Visitatio recipit appellationem, ubi privilegium exemptionis quis docet. n. 58.
Trident. sess. 24. de reform. c. 10. declaratur. n. 59. & seqq.
Privilegium exemptionis, si proueniat ab immemorabili, an admittit appellationem à visitatione. n. 60.
Visitationem extrajudicalem, & eius executionem an impediatur appellatio vigore privilegij, & quid in iudiciali. n. 61.
Visitatio citata parte & cum cause cognitione facta recipit appellationem. n. 62.
In visitatione extrajudicialiter facta ordinarij recusatio non admittitur, secus ubi agitur iudicialiter. n. 63.
Cultus diuinus celerem executionem exigit, & non recipit appellationem. n. 64.

Qq

Visitatio

Visitatio & morum correctio propter excessum admittit appellationem. n. 65.
Extraiudicialiter proceditur in visitatione & correctione sui primæua natura attentæ. n. 66.
Visitatio materia remissimè. n. 67.
Episcopo astanti in aliquo casu se procedere per visitationem, statur quoad appellationis receptionem. n. 68.
Trident. sess. 22. de reform. c. 1. circa renouandas pœnas decretorum tractantium de honestate Clericorum appellatione remota. n. 69.
A visitatione casibus, quibus appellatio permittitur, causa grauaminis erit exprimenda. n. 70.

IRCA prioris huius capituli partis, de residentia, inspectionem, notandum censco, vt licet præceptum iudicis iubentis, clericus vt resideat in beneficio, residentiam sui natura requirente, sub pœna, & comminatione priuationis eiusdem: sit interloquutoria sententia vim diffinitiuæ habens. *cap. 1. & ibi notat. de cleric. non resid. Panormitan. Decius & alij in c. peruenit 2. de appella. Barba. in rubrica de sentent. & re iudic. in clem. col. 2. Rebuff. in presul. l. quod iussit. n. 50. de re iudica. à quibus posse appellationem emitti, latè diximus supra, cap. 1. hac 2. p. à principio.*

2 Quod intellige, & declara, tunc hoc præceptum seu monitionem vim habere diffinitiuæ, quâdo, scilicet, expeditur cum causa cognitione, aliter nâque istud præceptum, seu monitorium est omnino extraiudicialis actus, & extraiudicialiter expeditur, ita tenet Philip. *in c. peruenit 2. 3. not. de appella. dicens, quod quando fit præceptum, vt aliquis resideat in eius beneficio, nō requiritur monitio, seu citatio iudicialis, sed sufficiat extraiudicialiter, & ante fin. ibi in d. cap. peruenit, quod quando fit præceptum cum causæ cognitione habeat vim diffinitiuæ, non aliter, & ibi not. Ioan. Andreas per ea, quæ habentur in c. dudum, el. 2. de electione. Bart. in l. non fatetur ff. de confessio. & est de mente gl. in c. ex parte in Christo de verbo signif. & Specul. in tit. de appell. §. 1. vers. in quibus, bene Abb. in rubr. de sent. & re iud. n. 8. post alios.*

Tamen iustissimæ rationis motu Alex. III. *in cap. peruenit. el. 2. de appella. respondit, appellatio à monitorio facta absentis canonico, vt in Ecclesia resideret, minime esse deferendum, sed ea non obstante, posse procedere ordinarium ad compulsionem, & appositionem vicarij, substituti, vt admoniti vices sustineat, assignata ei de fructibus beneficij congrua sustentatione, & si monitus nihilominus nolit monitoriis acquiescere, priuatur eodem, & alteri personæ idoneæ conferatur. Idem etiâ renouatum fuit sacro Tridentino decreto sess. 23. de reform. c. 1. vers.*

quod si. in hac: Quod si per edictum citati, etiam non personaliter per cōtumaces fuerint; liberū esse vult ordinariis, per censuras ecclesiasticas, & sequestrationem, & subtractionē fructuum, aliâque iuris remedia, etiam vsque ad priuationem compellere, nec executionem hanc quolibet priuilegio, licentia, familiaritate, exemptione, etiam ratione, cuiuscunq; beneficij pactione, statuto, etiam iuramento, vel quacunque authoritate confirmato, consuetudine, etiam immemoriali, quæ potius corruptela censenda est, siue appellatione, aut inhibitione, etiam in Romana Curia, vel vigore Eugenianæ constitutionis, suspendi posse, &c.)

Circa quorum iurium dispositionem duo sunt nobis distinguendi casus, vt faciliè queat cognosci, quando vis in huiusmodi executione cōmittatur spreta appellatione, alter; considerantes ipsa monitoria simpliciter & de per se, cum pœnarum cōminationibus, & compulsionem anteaquam ad pœnarum executionem, scilicet, fructuū subtractionem, aut beneficij priuationem; alter est ipsa priuatio, seu pœnarū executio. Er quoad primum dico, quod quando clericus monitus est ab ordinario, vt infra aliquem competentem terminū accederet ad residendum beneficium quodlibet, residentiam desideras, appellationi ab hoc monitorio interpositæ minimè vim fieri, non deferendo, imò ea reclamacione, & recursum non obstantibus, potest ordinarius ad actualem compulsionem procedere, & vicariū deputare de fructibus beneficij sustentandis, absque reatu attentati, ita probat text. *in d. c. peruenit el. 2. de appella. & ibi Ab. & ceteri. & ita per illum text. affirmant Maranta in speculo aduocat. 3. p. 6. p. princ. q. 2. nu. 184. Petrus Dueñas in regul. 42. n. 19. Cardi. in cle. 1. nota. 9. vers. quartus in appellante, de sequestrati. posse. & fructuum. Pavinus in tract. de visitatione q. 10. 1. p. n. 7. Manfr. lib. 2. pract. concl. super attentæ. cons. 50. Lancelo. Robert. de attentæ. 2. p. c. 12. l. imi. 18. nu. 1. & 3. Menoch. de arbitra. iudi. lib. 2. cent. 1. casu 69. n. 11. Marq. in tract. de commiss. appella. extra Rom. Cur. 1. p. c. 6. n. 77. fol. 77. Quintil. Mando. in tract. de monitorijs q. 77. quæ est finalis, vbi hoc constanter affirmat, licet nec iura, nec aliquem, ex autoritatibus dictis alleget.*

Er huius rei rationem reddunt Doctores, præcipuè gl. *in d. c. peruenit. Franch. ibi in fin. Preposit. & alij, post quos & Lancel. n. 5. & 6. vt hoc inducat fauor Ecclesiæ & diuini cultus, & ex eo, quia ab hoc præcepto appellatio præsumitur à iure frustratoria, quam expressè reddit d. cap. peruenit. ibi; frustratoria dilationis causa videatur dictus Canonicus appellasse) quibus illam adde, quæ conuenit præcepto*

præcepto extraiudicialiter expedito, prout sui est primæua natura, ad principium dixi, ac ideo tunc, & ex hac ratione appellatio non suspenditur, vt latè probauimus supra cap. 13. in hac 2. p. & c. 14. à principio.

7 Quod & eo etiam probatur, quia quoties in aliquo principali negotio non datur appellatio, censetur etiam negata à præambula compulsionem, vt est celebris doctrina Ancar. *consil. 78. quem referens sequitur Cardinal. Tuscus in tomo 1. consil. 101. post num. 11. sed in nostro casu non admittitur appellatio ab ipsa sententia principali, qua pœnz imponuntur non recedentibus, vt statim videbitur; ergo nec ab hoc præambulo monitorio & compulsionem.*

8 Circa autem alium casum, quâdo ad subtractionem fructuum, & beneficij curati priuationem deuenitur, & residere recusantes ordinarius dictis pœnis per diffinitiuam sententiâ coërcet, dico, appellationem effectum sententiæ non impedire, nec in denegacione delationis violentiam adesse. id probat text. in d. Concil. Trid. d. sess. 23. c. 1. vbi de curam habentibus beneficiis dumtaxat disposuit. text. etiam in c. relatum. ibi, nec patrocinari debet eis appellationis diffugium, si contra huiusmodi intentionem decreti fuerit interiectum, &c.) de Clericis, non residen. text. etiam in c. conquereute. ibi, vel quod eidem Ecclesiæ nō deseruiat, sibi super præscripto beneficio silentium sublato impedimento appellationis, imponas, &c.) eodem tit. quorum iurium nullus ex præfatis Doctoribus meminit, nec recenset. ita in id etiam expendentes Trid. illud intelligentes tantum in Parocho D. Io. Ocon. Regiis Senator in c. 1. de Cleric. non resid. Licenciat. Anton. Gomez in explicatione bullæ c. 7. ad 4. clausulâ n. 35. & 36. D. Saagum in repetitione c. 2. de sequestra. poss. & fruct. n. 54. Nicol. Garcia de benef. 3. p. c. 2. n. 16 t. dicentes præfatum Tridentini decretum, dum disponit; executionem sententiæ priuationis, &

10 similibus pœnarum per appellationem, seu inhibitionem nō impediri, generaliter accipiendum, & intelligendū esse contra absentes, siue inobedientes, siue cōtumaces, & ita in supremo Senatu fuisse obtentū, & ita etiâ text. in d. c. relatum. gloss. ibi verbo diffugium, intelligit & interpretatur de beneficio curato loqui dumtaxat, text. verò in d. c. peruenit el. 2. de appella. loqui in simplicibus, curam animarum non habentibus, ac etiam omnes declarationes factæ super dicto Tridentini decreto, nominatim & in specie loquuntur de Parochis dumtaxat, & sic extra illum casum ius commune omnino seruandū est, l. præcipimus C. de appellatio. quia dispositio limitata ad vnum casum nō ad alios est extendenda.

Salgado de protect. Reg. Tom. I.

lage cum Geminiano. C. de transactio. cum vulgatis. & restringetur ad suam causam, l. cum Pater S. dulcissimo ff. de lega. 2. l. 1. in fin. ff. de fonte. Crauet. consil. 16. n. 5. Petrus Surd. decis. 95. n. 28. & consil. 150. n. 58. & faciunt & omnino, quæ in similibus terminis dicit Perez de Lara de annuers. & Capell. lib. 2. cap. fin. quod est c. 11. n. 7. & Gonzal. de mens. alter. gl. 9. in annota. n. 209. & num. 184. supra & quæ ipse §. 5. præmiali à num. 125. & nos supra hac p. c. 13. erga Parochiales à n. 180.

Cum præcepto diuino sit in Parochialibus, & his, quæ habent animarum regimen, curam, & gubernationem, sacramentorumque administrationem, personalis residentia necessaria. Ioan. XXI. c. pascite oues meas. act. 20. c. Ephesios 43. c. sicut 7. q. 1. c. qui Episcopatum 8. q. 1. c. præcipuè 11. q. 1. c. gloria Episcopi 12. quæst. 2. & expressè probat Trid. in d. c. 1. d. sess. 23. de reform. in princ. cum præcepto diuino mandatū sit, &c.) & imò omni iure non solum canonico, & diuino; sed etiam naturali hac inducta sit in Parochialibus residentia, ex quo tenentur pascere greges. Probatur iterum Trid. sess. 6. c. 1. de reformatione, & post alios docent Caietanus 2. 2. q. 185. art. 5. & in summa verbo, beneficium Ecclesiasticum, Carranca, & Franc. Torren. de residentia, & comm. Regi. c. 2. Soto de iust. & iure lib. 10. q. 3. per totam, & in Apologia contra Catharinum c. 1. Alphonus de Castro de iusta heret. puni. c. 4. lib. 3. Cordub. lib. 1. quæstio. q. 19. Vallent. 3. tom. disp. 10. q. 3. pun. 5. Paul. Grisal. in decis. Catholicis, verbo, Episcop. Bott. de Synodo 3. part. art. 1. n. 150. Couarr. lib. 3. variar. c. 13. n. 9. vbi alios refert. Nauarr. Vargas de Episcoporum iurisdictione axiomate 12. Ferretus consil. 32. ex n. 32. Azcued. in l. 27. tit. 3. lib. 1. recopi. num. 8. Melchior Gallego in tract. de Parochorum obligatione tempore pestis 1. p. disp. 1. à n. 46. Quintana Dueñas Ecclesiast. lib. 4. n. 50. & 51. Cenedus in collecta 30. ad 6. n. 2. Ceuallos q. 585. à n. 1. Viuald. in appendice sui Candel. aur. c. 9. n. 6. & 7. Zechus de casib. refer. casu 6. & tit. de beneficiis n. 6. & de munere Episcopali c. 5. n. 3. Vega in Especio de curas c. 17. & ideo nihil mirum, vt eis in hoc etiam specialiter consularur, & propter speciale maius & ingens periculum imminens, præstantius remedium præsterur.

Hoc tamen, quod diximus; per Concilium esse prohibitam appellationem ab hac sententia priuationis beneficij, & aliarum pœnarum iuxta Concilium; euidenter intelligendū est de appellatione quoad effectum suspensiuū, non autem quoad deuolutiuum, vt probatur ex eodem Concilio: nec executionem hanc priuilegio, &c. suspendi posse, &c.) & sic suspensionem tantum prohibet, &

14 ex aliis Concilij capitibus remouentibus appellacionem saepe sacra congregatio censuit, quarum nonnullas in c. 81. supra adduxi, & aduertit Nicol. Garcia de benef. 3. p. c. 2. n. 162. quod sine dubio est.

15 Er in hoc etiam constitui potest differentia inter utramque ex duobus praefatis casibus supra, vt scilicet, in simplici praeccepto, & monitorio, quod expeditur extraiudicialiter, nullo iuris ordine seruato, prout dictum est superius, at vero ad priuationem beneficii vel fructuum detractionem, debet omnino fieri iuris ordine seruato in contradictorio iudicio, & cum plena causae cognitione, vt ita declarauit sancta Congregatio Concilij in d. c. 1. sess. 23. de reformat. super verbo, quod si per edictum, vbi in hac dicit: (Parochus, qui non vult in sua Parochiali residere; debet ea seruato iuris ordine priuari.) & in eodem c. 1. ibi (causa prius per Episcopum cognita, &c.) praecedente legitima citatione, causamque per sententiam diffinitiuam condemnatoriam, non declaratoriam terminandam, non solum in Parochialibus; sed etiam in caeteris beneficiis simplicibus, & dignitatibus, residentiam requirentibus, vt videre est ex his, quae Nicol. Garcia alijs relatis, disputat in d. 3. p. c. 2. n. 135. cum seqq. & supra.

16 Illud est igitur obseruandum ab ordinario, dum velit, contra non residentes procedere ad priuationem beneficii. & in primis si beneficiatus sit absens, & ignoretur vbi, vel etiam si sciatur, commode tamen citari non potest personaliter; debet ante priuationem adesse absentiam semestrem, & prius trina monitio per edictum cum competenti termino procedere, alioquin priuatio nulla erit. ita saepe Congregatio Concilij censuit super d. c. 1. ibi, quod si per edictum citati, &c. respuit modum procedendi contra absentes.) & ibi, vsque ad priuationem, &c. intelligendum exclusiue, vsque ad priuationem, dum tamen praecesserunt tria edicta publica, & lapsi sint sex menses, iuxta c. ex tua, de clericis non residentibus.) hoc idem probant Abb. & Doctores in c. quoniam frequenter §. porro, n. 10. & 11. vi sine non contest. Selua de benef. 4. p. 9. 5. Marant. in speculo aduocatorum 6. p. de citatione n. 91. Zerol. in praxi Episcopali. 1. p. verbo priuat, n. 3. & 4. Lechus de repub. Ecclesial. tit. de beneficiis, n. 6. vers. quod attinet vero ad praxim.

18 Quando autem proceditur contra beneficiatum non residentem, praesentem tamen, vel absentem, & scitur, vbi sit, & commode personaliter citari potest; tunc omnimodo citandus est personaliter, nec est necessaria, nec requiritur tunc trina monitio supradicta; quod dumtaxat procedit, & locum habet in processu contra absentem, vt ex dictis appa-

ret, & ita pluries decisum fuit in sacra Rota, vt in vna Guienen. Canonatus de Vbeda 11. Decembris 1587. coram Mantica. & in vna Zamorensi Capellaniae 12. Iunii 1589. coram eodem & in causa Terdomensi praepositurae 17. Maij, & 5. Iunii 1600. coram Scrafino. & tenet etiam Garcia supra n. 154. & seq. resoluentes, quod tunc Ordinarius non teneatur, expectare sex menses praedictos, sed tempus erit arbitrium.

19 Ab isto tamen, scilicet, Garcia, omnimodo cauendum est; dum dicit ibi, vt isthaec vnica citatio possit esse extraiudicialis; quoniam nullo modo potest iure probari. siquidem licet monitio de cogendo possit, & sit extraiudicialis, vt dictum est; tamen quando proceditur ad priuationem, &c. iudicij forma est seruanda, iurisque ordo simul, vt ex declarationibus supra apparet, & simul procedere iudicialiter, & extraiudicialiter oppositum est sibi ipsi contrarium, & ideo citatio iudicialis tunc est, imò praefatae decisiones proximè allegatae, expressè dicunt; sententiam priuationis huiusmodi esse nullam, cum citatione non fuisset legitima, vt debuerant, & circa haec vide, quae diximus latè in cap. 3. supra, vbi de modo procedendi in iudicialibus & extraiudicialibus, & in quibus vnum ab alijs cognoscatur, & distinguatur, docuimus, quae huc conueniunt. Imò vbi beneficium vacat ipso iure, vt ab illo eiciatur possessor; debet citari, & procedere causa cognitio, text. capitalis in c. licet Episcopus, de praebend. in 6. & quae copiosè dixi infra 3. p. c. 7. per totum.

20 Dubium tamen est, quando proceditur contra absentes ad alias poenas, puta: detractionem fructuum, & similia, quae arbitrio ordinarij relinquuntur à Trid. & declaratione sacrae Card. praeter priuationem; dicta citatio trina per edictum (de qua diximus) sit necessaria. In quo affirmatiue respondeo, vt expressè decidit Rota in vna Caruen. fructuum coram Domino Orano 10. Aprilis 1592. vt testatur Garcia supra n. 160. d. 3. p. cap. 2. idem tenet Abb. cons. 67. p. 1. & Fel. in cap. consuluit n. 13. de off. delegat. aduersus quos ipse Garcia ibi nulla adducta auctoritate, doctrina, nec ratione in oppositum se inclinatur, addens, vt tunc nec esset necessarium, expectare praedictos sex menses. Qui audiendus non est, siquidem Concilium Tridentinum, & declarationes indistinctè dum requirunt edicta, loquendo in omnibus praedictis poenis, insimul & vno contextu sub vniuersaque orationis sensu procedunt, & ideo communis debet esse omnibus casibus dispositio, cum vna determinatio respiciens plura determinabilia, illa debet pariformiter

formiter determinari, iam hoc iure ff. de vulgari.

23 Duo tamen te velim admonere, quae ex supradictis tribus Rotae decisionibus colliguntur, quas ad litteram refert Garcia ibi à n. 156. Primò, vt dicti sex menses, quibus tenetur Ordinarius expectare absentes, incipiant currere post vltimè edictum, vt constat ex d. decif. canonicatus de Vbeda ad medium. ibi, debet in eius Ecclesia trinae citationis edictum publicari, & post vltimum edictum per sex menses expectari, &c. & omnes firmant, non expectato dicto tempore, processum non excusari à nimia festinatione, & praecipitatione. Secundum autè, quod ex d. decisionibus notandum est, & praecipue ex d. decif. Terdonen praepositurae, vt in casibus, quibus non esset aliàs licita appellatio à priuatione beneficii, & eius alteri facta collatione, sed ea non obstante possit appellari, non procedat, nec locum habeat; quando nulliter processus est, & iuris ordine non seruato, defectu citationis, seu edictorum, quoniam tunc ipsa priuationis sententia non merebitur executionem, appellacione pendente, quod enim nullum est, nullum parit iuris effectum, de quo nos latius infra 3. p. ex quo limitabis Tridenti. decretum in d. c. 1.

25 Vltimò circa illud quaero, an Parochus, qui abest ex iusta causa, vel licentia, aut aliàs est legitimo impedimento detentus, an dicta priuationis, seu detractionis fructuum, &c. à sententia appellans, sit deferendum. In quo, libet distinguere, quòd cum (vt dictum est,) ad huiusmodi poenarum imponendarum processum ordo iuris sit seruandus, & causae cognitio adhibenda super legitimatione exceptionum beneficiari, & impedimentorum licentia, natura, & qualitate beneficii, & similibus, tunc si nihilominus Ordinarius sententiam condemnatoriam proferat, pro ea est praesumendum, & sic appellatio non impedit executionem, & illud non nullitatem, sed attineat iustitiam, vel iniustitiam partis, cuius cognitio semper superiori Ecclesiastico pertinet, ad quem referenda est, vt in alimentis, possessorijs, & similibus, & probant expressa verba Concil. Trid. d. c. 1. sess. 23. ibi, nec executionem hanc quolibet priuilegio, licentia, familiaritate, exemptione, etiam ratione cuiuscumque beneficii, pactione, &c. siue appellatione, & inhibitione, &c. suspèdi posse.) Quae verba cum clara sint, cauillationem subterfugiunt. Si verò dictae exceptiones licitae, & excusantes à residentia euidenter, & notoriè ex actis appareant, seclusa omni fraudis, & doli suspitione, cum tunc haec notoria iniustitia nullitati aequiparetur, quoad impediendum sententiae cuiuscumque, etiam

Sigado de protect. Reg. Tom. I.

priuilegiatae executionem, vt dicemus infra 3. p. c. 9. hinc est, vt omni modo esset eius appellacioni deferendum à iudice, declarandumque in Senatu; & ita interpretandus, & intelligendus est text. in cap. inter quatuor. ibi, possunt eis iuste priuari, dummodo non sint iusto impedimento detenti, &c. de clericis non recipien. iuncto etiam cap. relatum & cap. conuolente, eodem tit.

De materia autem residentiae, quae beneficia illam exigant, quae personae excusentur, quando licentiae profint, quae sunt à iure iustae & legitimae causae ad illam concedendam, & quae sine ea abesse possunt, & quanto tempore, & qui à iure habentur pro praesentibus, & per quod tempus possit licentia dari, & de pluribus alijs quaestionibus, quae nostri non sunt instituti, nec ad nos attinent, videre poteris ex d. consilio & eius declarationibus, ex DD. adductis, & alijs, quos in idem congesit Nicol. Garcia de benef. 3. p. c. 2. à princ. cum omnibus suis §§. ad quos te remitto. haecenus de residentiae praeccepto.

27 Et tandem vnum, quod nos attinet, non omittam, an ab iniusta denegata licentia per Ordinarij petenti illam appellacioni emissa deferendum sit, ita vt interim ea pendente, possit abesse absque licentia obtenta. In quo die, quòd quando Parochus ex iusta causa postulat ab Ordinario licentiam; eo recusante, possit ad superiorem recurrere, & appellare, ex Abb. in cap. relatum num. 6. & in cap. ... & c. tue num. 3. & ibi Butrigarius de cleric. non resid. Felin. in c. si. de magistris n. 3. vers. sexto limita. Selua de benef. 4. p. quest. 7. num. 29. num. 171. Horatius Lucius princ. 99. Zerola in praxi Episcop. verbo studium. §. 1. & verbo residentia. §. 3. Zech. de repub. tit. de beneficiis num. 6.

28 Et sic respondeo à non obtenta licentia appellans non potest abesse, vt in terminis dicit Nicol. Garcia supra n. 39. contra Ioan. Ocon. in repetitione c. 1. de cleric. non resident. n. 56. & Anton. Gomez in explicatione d. Bullae num. 32. (qui contrarium videntur tenere) Pro quo suppono, quòd Parochus non potest abesse absque licentia, & ea obtinenda est, vt abesse possit, non autem sufficit eam petere, nisi expressè sibi concedatur, vt respondit S. Congregatio Concil. his verbis: Ne Parochus habens iustam causam abeundi extra Parochiam per duos menses, aut tres, satisfaciet suae conscientiae, si petat licentiam iurans, se graue habere causam, qua non expedit manifestare, vt si petita licentia abesse possit, licet Episcopus non concedat. Similiter abesse non potest in casu, quo causam rationabilem expresserit: quia vir bonus, & aequus rationabilem iudicaret, sed rigidus Praelatus minus

Qq 3 aequam

quam iudicat, & licentiam denegat, vel quia mouetur suspitione, quodd hicta fit, cum tamen sit vera, sed habere potest recursum ad superiorem, &c.) cuius meminit Gonzalez ubi supra num. 37.

30 Et tunc sic, appellatione pendente, ea dumtaxat permittuntur parti, & iudici fieri, quæ possunt fieri ante appellationem, l. si postquam ff. ut legat. nomi. caue. & ibi Bart. per illum text. 1. oppof. Corsetus in singula. suis in verbo appellatione incipit regul. est in 6. limit. & potest formari exemplum ex eodem text. ut cautio, quæ exigi potest ante appellationem, pendente causa principali, potest etiam exigi post appellationem, quem text. alibi non esse, dicit Dynus, & etiã notat. per B. ubi Vallinus in tract. clausularum, clausula, nihil nouari appellat. pendente. sub n. 1. vers. item fallit, & iterum, sub n. 9. vers. unum tamen. Alex. in rub. nihil nouari, appellatione pendente. Marant. in speculo 3. part. 6. p. princi. n. 164. Firmian. in reposito. verbo appellatione peden. colum. 1. vers. item nisi attendetur. Lancelot. Robert. de attempt. 2. p. cap. 12. limita. 14. Franchus in cap. cum speciali §. porro. colum. 2. de appellat. in 1. gl. Eguid. Bellamera conf. 18. incipit ecce col. 3. in princ. Manfred. lib. 2. pract. conclusio. super attempta. conclus. 61.

31 Et hinc est, ut appellatione pendente à sententia contra illum lata, potest interim continuare suam possessionem, & eius, & rei commodo frui, fructus percipiendo, quemadmodum poterat ante appellationem, & lite pendente, l. sciendum. §. penult. ff. qui satis cogant. gl. in l. Imperatores §. si. verbo, aduersario ff. de appellat. Ill. in conf. 187. circa primum col. 7. vers. quinto facit lib. 2. Rota decis. 24. aliàs 615. nota quod licet. de dolo & contum. in antiq. Parisius conf. 38. non poss. n. 3. lib. 1. alios per eum citatos Mandof. in regul. de subrogand. collisiganti. q. 8. n. 4. & in tract. de inhibi. tio. q. 23. per totam. Emilian. conf. 72. viso processu. n. 8. Robert. Lancelot. loco supra citato, limitatione 26. apud quos plura alia exempla reperies. Sed sic est, quodd iste Clericus beneficiatus ante appellationem, seu etiã denegationem ordinarij non poterat abesse absque expressa licentiã, ergo nec post appellationem.

32 Deinde, quoniam beneficiatus ad se absentandam expressa indiget licentiã, ut sibi expressè concedatur, ut dictum est, & probant Trid. & declarationes Cardi. tunc sic licet appellationis effectus sit, suspendere actum, l. si nihil nouari appell. pende. & sic licet suspèdat effectum negationis expressæ, non tamen præbet licentiã, quia inter concedere expressè licentiã, & denegare expressè licentiã, est dabile medium, scilicet nec dare,

nec negare, & in hoc medio remanet appellat. quia non potest plus operari appellatio, imò maior eius effectus est, conseruare appellat. in eo statu, quo appellat. inuenit ante sententiã probationem, l. 1. ibi, integer enim status esse videtur prouocatione interposita, &c. ff. nihil nouari, sed eo tempore appellationis, & antea ipsum inuenit & absque expressa licentiã, ergo per solam appellationem, vel recursum non potest abesse.

Deinsuper quia iste est vnus actus negatiuus, qui secum trahit exequutionem, iuxta ea quæ communiter notantur in l. quod iussit ff. de re iud. & in c. cum cessante de appellat. foret nãque absurdum dicere, quodd quando pars petit à iudice, ut sibi concedatur terminus, vel admittatur ad probandũ, & illud iudex negat. Et quod per interpositionem appellationis à negatione, occurrer terminum petitiũ, vel faciat probationem negatam, ideo datur appellatio, seu recursum ad superiorem propter denegatã ab inferiori licentiã, vt examinata causarũ legitimitate, & ratione, reuocet negationem, & compellat illum ad concedendum, vel ipse cõcedat, frustra enim foret superioris cognitio, si sufficeret appellatio sola, cum nihil ampliũ sibi facere, remaneat: & ita libenter in re hac recedo ab opinione doctorum DD. prout etiã facit Nicol. Garcia superiũs citato loco, licet nullas considerauit, nec adduxit rationes, nec fundamenta, nec contra ipsos, nec in comprobationem & iustificacionem huius nostræ opinionis.

Circa inspectiõnem autem illius, quod secundo loco nostri principalis capituli continetur; an à mandato, seu præcepto, de ordinando emissæ appellationi à beneficiato cõpulsio non deferens vim faciat Ordinarius, præmitto vt (ij, qui dignitates, personatus, officia, præbendas, portiones, aut qualibet alia beneficia in Ecclesiis obrinet, aut in posterũ obtinebũt, quibus onera varia sunt annexa, videlicet: vt alij missas, alij Euangelium, alij epistolas dicat, seu cantent, quocũque ij priuilegio, exceptione, prærogatiua, generis nobilitate, sint insigniti; teneantur iusto impedimẽto cessante, infra annũ ordines suscipere requisitos, alioquin penas incurrãt iuxta constitutionem Concil. Viënnensis, que incipit, vt ij qui, quã præserti decreto innouat, cogat, que Episcopos eos diebus statutis dictos ordines per se ipsos exercere, ac cetera omnia officia, quæ debent in cultu diuino præstare, sub eisdẽ, & aliis grauioribus pœnis, arbitrio eorum imponendis.) ita in hac verba decreuit sacrum Trident. Concil. sess. 22. c. 4. idem probat tex. in c. commissi 35. in ordine de electione lib. 6. ibi, annus autem huiusmodi, qui à tempore illo incipit, quo ipsius Ecclesiæ regimẽ commissum

commissum sibi existit, & possessionem eius pacificam habuisti, vel per te steterit, quominus haberes eandem, tibi nec currit, si promoueri iusto impedimento detentus, infra tempus huiusmodi nequiuisti, &c.) idẽ probat etiam text. in cap. licet canon. eodem tit. & lib. de. vt ij, qui de atate, & qualitate, circa

36 quam materiam, quodd parochi sint ipso iure beneficiis priuari, ob non susceptos ordines infra annum, ceteri verò ita demum moniti, priuari possint, & quæ legitima sint impedimenta suscipendorum ordinum, & quodd canonici interim vocem non habeant in Capitulo, & qua fructuum parte sint priuari, & de singulis beneficiis, singulos ordines requiritibus. De aliis pluribus quæstionibus, quæ ad nos non attinent, vide ex his, quæ in vnũ congestis longa manu Nicol. Garcia de benefic. 3. part. cap. 4. & iterum 7. part. cap. 1. cum suis §§. apud quem, & ceteruam Doctorum ab eo allegatorum videre poteris, ne in aliquo à nostro proposito recedamus.

37 In eo igitur illud opinor; appellationem emissam ab hoc præcepto, seu monitorio de suscipiendis ordinibus ad beneficium, quodd quis possidet requisitis, minimè suspensionem habere, quominus ordinarius ad compulsionem procedere queat, nec ei denegans delationem vim faciat; quodd ex eo probatur, quia iudex Ecclesiasticus, in his, quæ concernunt, & tangunt animam, & in spiritualibus generaliter expendit præceptum, & ab ipso reẽtẽ incipere potest, cap. peruenit 2. de appellat. circa residentiam beneficij, etiam circa solutionem decimarum, vt absque morã soluuntur. hanc doctrinam docet Cardinal. in de. 2. quæst. 23. de iudicijs. Petrus Paris. consil. 113. monitorium in quarto volumine, quos sequitur Rebuff. in tractat. de liberis obligatorijs artic. 6. gloss. 2. numer. 27. folio 87. & 88. istud autem monitorium, cum expediatur absque causæ cognitione, est extrajudicialis actus, prout supra latiũ in quæstione præcedenti hoc in cap. diximus ex Authoribus citatis, & sic ab eo tanquam actu extrajudiciali appellatio carere debet suspensiuo.

38 uenit 2. de appellat. circa residentiam beneficij, etiam circa solutionem decimarum, vt absque morã soluuntur. hanc doctrinam docet Cardinal. in de. 2. quæst. 23. de iudicijs. Petrus Paris. consil. 113. monitorium in quarto volumine, quos sequitur Rebuff. in tractat. de liberis obligatorijs artic. 6. gloss. 2. numer. 27. folio 87. & 88. istud autem monitorium, cum expediatur absque causæ cognitione, est extrajudicialis actus, prout supra latiũ in quæstione præcedenti hoc in cap. diximus ex Authoribus citatis, & sic ab eo tanquam actu extrajudiciali appellatio carere debet suspensiuo.

39 Et quando hæc ratio cesset, & expediatur cum causæ cognitione, regulariter verum est, vt ab istis monitoriis simplicibus non sit appellationi deferendum, text. in d. cap. peruenit 2. de appellat. & in terminis ita tenet Hugo de Celsis in represso. legum regni verbo appellatio n. 6. in fin. fol. 34. & quia quando verlamur circa fauorem Ecclesiæ, cultus diuini, aut animarum, appellatio non causat attentatã, Rota decisio 35. de appellat. in nouis Escacia de appellat. quæst. 17. limit. 26. num. 1.

40 Et quando hæc ratio cesset, & expediatur cum causæ cognitione, regulariter verum est, vt ab istis monitoriis simplicibus non sit appellationi deferendum, text. in d. cap. peruenit 2. de appellat. & in terminis ita tenet Hugo de Celsis in represso. legum regni verbo appellatio n. 6. in fin. fol. 34. & quia quando verlamur circa fauorem Ecclesiæ, cultus diuini, aut animarum, appellatio non causat attentatã, Rota decisio 35. de appellat. in nouis Escacia de appellat. quæst. 17. limit. 26. num. 1.

Rebuff. tractat. de sentent. prouiso. in præfatione num. 37. & sub num. 38. in fin. folio 229. Marquessa. tract. de commission. de appellat. extra Roman. Cur. 1. part. cap. 6. num. 78. fol. 78. & huic adiunge, applicatque omnes rationes, quæ ad præcedens monitorium adduximus, quia idem sunt, & etiam ex dicendis apparebit, & facit Concil. Trid. sess. 24. de reformatione c. 10. & vide infra num. 50 & seqq.

Quid autem est dicendum, quando non parito monitorio, seu præcepto, ordinarius ad priuationem, seu penarum executionem vult procedere in contradictorio iudicio, siue quia allegans in contrarium monitorij comparuit monitus, quia tunc resoluitur in simplicem citationem, vt resoluunt proximè citati Doctores, de quo latissimè plures allegans profequitur Mieres in tract. de maioratu 3. p. quæst. 16. num. 40. fol. 74. in nouiori impressione, nos 4. p. cap. 8. num. 37. nihilominus quodd etiam generaliter certum sit, præceptum resoluatur in eam per comparitionem, vel quia est absens, & contumax, proceditur aduersus eum per audientiam contradictoriam, seu contumaciam, & tunc cognitio de causa in ea diffinitiuã pronuntiat, qua aliqua ex dictis pœnis, seu alia etiam arbitraria applicatur, an ab ea appellationi propositæ sit deferendum, & nullam vim adesse, ob denegatam delationem, probatur.

Tot enim est iuris decretis, & constitutionibus sancitũ, validisque rationibus valatum, vt clericus beneficiatus ordinem annexum à beneficio intra annum recipere, omnimodo teneatur, qui quidem beneficiarius hac illud obligatione, & conditione ingreditur, de quo etiam iuramentum præstat in pœnam priuationis eiusdem, hocque perpetuo edicto continetur, d. cap. commissi, ibi, tibi Ecclesia ipsa, qua dicti statuti autoritate iam priuatus existis, ne statutum ipsum fiat ludibrio, debitorque frustretur effectus, & non rebus, sed verbis, cum sit potius contrarium faciendum, lex imposita videretur. text. in d. cap. licet canon. ibi, quia tamen in obseruatione canonis memorati se multi exhibent negligentes, &c. & d. de. vt ij, qui ad fin. ibi, pœnis aliis quæ contra tales promoueri ad ordines recusantes, statuitur in iure, &c.) & etiam Trid. d. sessione 22. cap. 4. ibi, alioquin pœnas incurrãt iuxta constitutionem Concilij Viënnensis, que incipit, vt ij qui, quam præserti decreto innouat, &c.) sed ab eo quodd sit secundum iuris dispositionem, & canonicas functiones, nec à iudice eas, & decreta exequente, non admittatur appellatio, text. optimus in cap. consuluit in cap. 3. de appellat. ibi, nec conuenit, vt pro huiusmodi

appellationibus ab obseruatione decreti debeas abstinere. &c.) text. etiam in c. relatum, ad fin. ibi, nec patrocinari debet eis appellationis diffugium, si contra huiusmodi intentionem decreti fuerit interiectum, &c.) de cleric. non residens. text. etiam in l. fin. ibi, item si ex perpetuo edicto aliquid decernatur, id quo minus fiat, non permittitur appellare, &c.) ff. de appell. recipien. & facit illud, quod Christus Dominus noster dixit Saulo, Durum est cōtra stimulum calcitrare.) quia talis appellatio friuola iudicatur. & faciunt ea, quæ latè diximus infra 3. part. cap. 6. per totum. ergo cum huiusmodi sententia deatur ab ordinario in conformitatem, & executionem tot canonum, decretorum, canonicarum constitutionum, ab illa minimè est admittenda appellatio.

44 Et hanc sententiam tenet Hugo de Celso in d. reperi. verbo appellatio num. 60. ad fin. fol. 34. melius Gregor. Lopez in l. 3. 1. & iterum in l. 3. c. titulo 6. part. 1. hoc idem melius, & in nostris terminis probant text. in c. cum in cunctis 7. verbo cum autè, ibi, & reliqui admoniti nō fuerint, præfixo à canonibus tempore in Presbyteros ordinati, & ab illo remoueantur officio, & aliis conferatur, qui & velint, & possint illud conuenienter implere, nec profit eis appellationis refugium, si fortè in constitutionis istius transgressionem per appellationem voluerint se tueri, &c.) de electione. text. etiam in cap. quæris 6. in ordine de etate, & qualitate, ibi, ad maiores ordines recipiendos per amissionem locorum, & beneficiorum subtractionem appellatione cessante, compellas, &c.) probant etiam expressè l. 3. o. tit. 6. p. 1. ibi, e si por ventura por esto no se quiere ordenar, deben le toller la dignidad, e darla a otro, que sea conueniente para ello, e si alçare sobre tal razon veniendose por agruado, no deue dexar de lo fazer por aquella alçada, &c.) & idem probat etiam l. 3. 1. eodem tit. & p. 1. ante fin. ibi, debelo el obispo apremiar que lo faga tollendole el beneficio, si entonces no le embargaria a su fecho alçada, que el otro fiesse sobre tal razon, &c.) quæ licet cum non sint contra libertatem Ecclesiæ, sed omnimodo in eius auxilium, & expressum fauorem, seruandæ sunt, & absque dubio eis standum, prout nos latè supra 1. part. cap. 1. à num. 2. 5. & sursum.

45 Et ita concludendum est in hac quaestione, vt appellationi emissæ à sententia priuationis beneficii, vel subtractionis fructuum, & similibus, lata in contradictorio iudicio, & iuris ordine seruato; ordinarius non deferens, violentiam nullam facere, dicetur. Hæc tamen appellationis prohibitio de suspensua tantum intelligenda est, vt constat

ex dictis iuribus, quæ tantum suspensionem adimunt.

Hanc tamen resolutionem vno modo limitabis, nisi (seclusa fraude) de legitimo impedimento ordinum suscipiendorum doceatur, nam si de eo constar, appellationi non deferens violentiam facere, quia tunc licitam esse asseuerat Gregorius Lopez in d. l. 3. 1. gloss. 3. verbo, pudesse alçar. & expressè etiam eadem l. 3. 1. ibi, mas si el clérigo se excusasse por razon de otro embargo, assi como por enfermedad, o por otra cosa, que le embargasse a tiempo, o para siempre, que le vniessse acaçido por mal que vniessse fecho, entonces no le deben apremiar, e si le fiesse premiar, puede se alçar, e valdra su alçada, &c.) & facit text. in d. c. quæris §. quod se, in illis verbis; quod si pro sua voluntate renuerint, ordinarij, &c. appellatione cessante compellas, &c.) & fauent verba text. in d. cap. commissi 3. 5. de electione lib. 6. ibi, tibi non currunt, si promoueri iusto impedimento detentus, infra tempus huiusmodi nequiuisti, &c.) & facit etiam text. in l. 1. §. si tutor, ibi, exculationem allegandam habet, & si fuerit repulsa, tunc demum appellare debebit, ceterum antè frustra appellatur, &c.) ff. quando appellandum sit.

47 Quod ita debet intelligi, & declarari, vt procedat, quando de impedimento constat euidenter, non turbidè, intricatè, nec confusè, vt ex eiusdem iustificacionis euidentia euidenter ex ipsis actis notoria ordinarij iniustitia detegatur, quæ cum nullitati æquiparetur, executionem impedit, si autem ita non constiterit, cum in dubio pro sententia iudicis, & eius iudicio presumat ius, prohibens etiam appellationem, tangit iniustitiam principalis negotij, reseruata superiori appellationis iudici, multum distincta, & separata ab hoc, de quo in tribunali tractatur articulo violentiæ, tantum circa appellationis delationem, & sic de eo tribunal non potest se introumittere, de quo latè dixi supra 1. part. cap. 2. à n. 183. & 188. & à n. 190. cum seqq. & cap. 8. à num. 3. 8. erit tamen iustum grauamen, vt superior reuocare possit sententiam inferioris Ecclesiastici, quemadmodum autem, & cum quibus qualitatibus debeat probari impedimentum, diximus supra cap. 13. hac part. à num. 2. 49. cum pluribus sequentibus.

48 Et pro huius articuli complemento quid quaero dicendum; quando Prælatum aliquem suspendit ab ordinibus iam susceptis, ac ita hic suspensus, aut interdictus sit, etiam à suscipiendis, adeo vt ad alios non possit ascendere; ex aliqua causa etiam ob occultum crimen, quomodolibet etiam extraiudicialiter, si fuerit interdictus, cum omnimodo huius

huius prohibitioni, & suspensioni est standum, de quo latius per Concilium Tridentinum sess. 14. de reform. cap. 1. & de eius materia agitur per iura ipsa in cap. ex tono. & c. ad aures, de temporibus ordinandorum, an non obstante dicta suspensio appellationi emissæ ab ea possit ordines recipere, & ministrare seu exercere susceptos, adeo vt ei non deferens ordinarius vim faciat.

49 In quo breuiter negatiuè responderetur, vt tali appellationi deferendum non sit, nec tunc vis fiet, & probatur text. expresso in c. is cui §. fin. de senten. excomm. lib. 6. text. in cap. ad hæc quoniam, de appellatio. Manuel Rodrig. quest. regul. 1. tom. 9. art. 5. Nauart. conf. 8. per totum lib. 1. fol. 29. & 30. & vide quæ nos circa e. de excommuni. & suspensione supra hac p. diximus, & c. 13. à num. 2. 23. circa suspensiuum à voce actiua, vel passiuæ. & magis in specie & in terminis d. cap. 1. Concilij Trid. ita declarauit sancta Congregatio super ipso, ibi, in ipsisque potestatem appellandi ademptam esse, &c.) & iterum ibi, quod si adimat appellationem non recursus, &c.) quam omnino vide ad declarationem d. Concilij, cuius etiam meminit, & ad literam refert (aliud tamen agens, non hanc quaestionem) Nicol. Garcia de benef. 3. p. cap. 4. num. 8.

50 Circa inspectionem autem vltimæ huius capituli partis; an à visitatione, & correctione morum appellationi emissæ iudex ordinarius deferre teneatur, vel negans violentiam inferat, tractaturus resolu: Episcopi, vt aptius, quem regunt populum, possint in officio atque obedientia continere: in omnibus his, quæ ad visitationem, ac morum correctionem subditorum suorum spectant, ius & potestatem habent, etiam tanquam Sedis Apostolicæ delegati, ea ordinandi, moderandi, puniendi, & exequendi iuxta canonum sanctiones, quæ illis ex prudentia sua pro subditorum emendatione, ac diocesis suæ vtilitate necessaria videbuntur, nec in iis, vbi de visitatione, aut morum correctione agitur, exemptio, aut vlla inhibitio, appellatio, seu querela, etiam ad sedem Apostolicam interposita: exequutionem eorum, quæ ab his mandata, decreta, aut iudicata fuerint; quoquo modo impedit, aut suspendat.) ita salubriter sacrum Concilium Trid. sess. 2. 4. de reformatione c. 10. incipit, Episcopi vt aptius, &c.

51 Eadem sacrosancta Tridentina Synodus, prædictibus in ea eisdem sanctæ sedis Apostolicæ legato & nuntiis, intendens nonnulla statuere, quæ ad iurisdictionem pertinent Episcoporum, vt iuxta proximè sectionis decretum illi in commissis sibi Ecclesiis eo li-

bentius resideant, quo facilius, & commodiùs, sibi subiectos regere, & in vitæ ac morum honestate continere potuerint; illud primum eos admonendos censet, vt se pastores, non percussores esse meminerint, atque ita præesse sibi subditis oportere, vt non in eis dominantur, sed illos tanquam filios & fratres diligant: elaborentque, vt hortando, & monendo ab illicitis deterreat, ne vbi deliquerint, debitus eos penis coercere cogantur. quos tamen si quid per humanam fragilitatem peccare contigerit, illa Apostoli est ab eis seruanda præceptio, vt illos arguant, obsecrent, increpent, in omni bonitate, & patientia, cum saepe plus erga corrigendos agat beneuolentia, quam auctoritas, plus exhortatio, quam comminatio, plus caritas, quam potestas. sin autem ob delicti grauitatem virga opus fuerit, tunc cum mansuetudine rigor, cum misericordia iudicium, cum lenitate seueritas, adhibenda est, vt sine asperitate disciplina populis salutaris, ac necessaria conseruetur, & qui correcti fuerint emendentur, aut si resipiscere noluerint, ceteri salubri in eos animaduersionis exemplo à vitis deterreatur. cum sit diligentis & pij simul pastoris officium, morbis ouium leuia primùm adhibere fomenta, post, vbi morbi grauitas ita postulet, ad acriora, & grauiora remedia descendere. Sin autem ne ea quidem proficiant, illis submouendis cæteras saltem oues à contagionis periculo liberare. Cum igitur rei criminum plerumque ad euitandas pœnas & Episcoporum subterfugienda iudicia, querelas & grauamina simulent, & appellationis diffugio iudicis processum impediunt, ne remedio ad innocentiam præsidium instituto, ad iniquitatis defensionem abutantur, atque & huiusmodi & eorum calliditati, & tergiversationi occurratur, ita statuit & decreuit. In causis visitationis & corruptionis, siue habilitatis, & inhabilitatis, necnon criminalibus ab Episcopo, seu illius in spiritualibus vicario generali ante diffinitiuam sententiam ab interloquutoria, vel alio quocunque grauamine non appelleretur, nec Episcopus seu vicarius appellationi huiusmodi tanquam friuolæ deferre teneatur, sed ea, ac quacunque inhibitione appellationis iudice emanata, nec non omni stylo & consuetudine etiam immemorabili contraria non obstante; ad vltiora valeat procedere, nisi grauamen huiusmodi per diffinitiuam sententiam reparari, vel ab ipsa diffinitiuæ appellari, non possit: quibus casibus sacrorum & antiquorum canonum statuta illibata persistant.) ita in hæc statuit pariter sacrum Concilium Tridentinum sess. 13. cap. 1. que incipit, eadem

eadem sancta Tridentina Synodus.

54 Quæ decreta tot spiritu, tōrque verborum efficacia, dum in concedenda executione, adibus visitationis & correctionis morum, & amouendis appellationibus seu inhibitionibus loquentes statuunt. idem etiam probat text. in cap. reprehensibilis de appellat. text. in cap. ad nostram eodem tit. cum aliis pluribus. probant etiam Oldraldus conf. 89. colum. 1. Alciatus conf. 68. incipit gubernatorem num. 9. lib. 6. tomo 2. Pauinus in tract. de visitatione q. 10. 1. p. num. 7. Manfred. lib. 2. practi. conf. super attenda. conf. 50. Ab. Philip. Franch. & ceteri omnes Doctores in cap. ad nostram, & in d. cap. reprehensibilis. Rota decif. 35. alias 234. si Reitor, de appella. in nouis. Anto. Gabriël commu. concl. lib. 5. de acquir. vel amit. possess. conf. 6. num. 5. vers. 1. limita. Nauarrus conf. 1. de appella. Zerola in praxi Episcopali 2. p. verbo visitatio. vers. 3. incipit 2. & vers. 5. an detur. Caputaq. decif. 36. 1. p. 2. Lancelo. de attenda. 2. p. cap. 12. limi. 18. num. 5. & 6. per quem etiam Escacia de appella. quest. 17. limi. 2. 6. n. 1. Ruginell. eodem tract. de appella. §. 2. c. 3. n. 46. Marquessa. tract. de commissio. appella. extr. Roma. Cur. cap. 6. num. 78. fol. 78.

55 Hanc eandem conclusionē pluries declarando docuit sacra Cardinalium cōgregatio in declaratione Cōcilij, vt est videre, super d. c. 1. sess. 13. super vers. in causis visitationis & correctionis. vbi ita dicit (appellatio à correctione non est admittēda per Metropolitanum) & ibi vers. nisi grauenen, &c. ita (post diffinitiuam sententiam in causa visitationis, & correctionis appellari potest, ita tamen, vt appellatio non suspendat executionem) & super verbis (non appelleretur) iterum ait: (appellatio in diffinitiuam in causa correctionis non suspendit executionem in nonnullis casibus veluti in materia correctionis morum.) Vbi Concilium expressē sustulit appellationem sublatam, intelligi quoad effectum suspensiuum, non autem deuolutiuum, &c. Pariter etiam decifum fuit à Rota 8. Iunij 1595. quæ est decif. 140. in re collectis per Farina. 4. p. in hæc verba (Congregatio Concilij censuit, à mandato de resistendo in visitatione edito non dari appellationem ad effectum suspensiuum, sed deuolutiuum tantum,) & iterum eadem declaratio Cardinalium super d. c. 10. sess. 24. de reformat. super illis verbis (quæ ad visitationem, ac morum correctionem, &c.) inquit (ea quæ ad visitationē & morum correctionem subditorum spectant, non possunt per appellationem impediti, vel suspendi, &c.) & facit etiam Bulla Pij IV. quæ est 17. incipit, de salute gregis.

Hanc tamen conclusionem videtur limi-

tandam, vt non procedat, quando appellans se tueri velit priuilegio exemptionis, de quo docet, & verificat, eiusque ratione appellationem emittit. quoniam tūc admittendam esse, probant Pauinus vbi supra d. q. 10. 1. p. num. 7. & Manfr. loco citato, & lib. 2. practica. conclus. super attenda. concl. 50. Rota decif. 35. alias 234. si Reitor, de appella. in nouis. Alciat. & Antonius Gabriël supra. Lancelo. de attenda. 2. p. cap. 12. limi. 18. n. 3. & 4. Escacia tract. de appella. quest. 17. limi. 2. 6. num. 4. Michaël Agia tract. de exhiben. auxilij. in 8. conclu. in 3. casu pag. 136. & per eum Cened. quest. cano. 3. 6. n. 13. ad fin. Marquess. tract. de commissio. appella. extra Roma. Cur. c. 6. n. 78. fol. 78. dicentes etiam, quòd si Episcopus procedat in exemptis, seu aliis priuilegiatis, & ultra priuilegiarum normam, dabitur appellatio, & attentata, secus autem si aliter allegetur exemptio, de qua nec appareat, nec doceatur, quo casu loquitur Trident. sess. 24. de reformatione cap. 10. de quo statim: etiam si ipsum priuilegium & exemptio pronunciat à præscriptione immemoriali, cum (vt diximus) eam probauerit, etenim aliis non præsumitur. Caputaq. d. decif. 36. 1. p. Zerola in praxi Episcopali 2. p. verbo, visitatio vers. 7. an aliqui sunt exempti.

Sed huic limitationi contrauenire videtur Concilium Trident. d. sess. 24. de reformatio. cap. 10. vers. nec in ijs ibi, nec in iis, vbi de visitatione, aut morum correctione agitur, exemptio, aut vlla inhibito, appellatio, &c. quoquo modo impediatur, aut suspendatur, &c.) Sed vt huius decreti difficultatem euites, respondendum est; Trident. in hoc cap. 10. locum habere, quando ordinarius in his visitatione & correctione procedit extraiudicialiter, non autem iudicialiter, & processu formato; quia tunc exemptio non impedit appellationem. Ita declarauit illud sacra Congregatio Cardin. super illis dictis verbis (nec in iis vbi de visitatione) in hæc verba, (Congregatio censuit, habere locum, quando non fuit processum iudicialiter.) & iterum super illis verbis (quoquo modo impediatur, aut suspendatur) & in hæc inquit (in causis visitationis, & correctionis appellari potest post diffinitiuam, ita tamen vt appellatio non suspendat executionem) prout fancitum est supra cap. 10. sess. 22. (quod si Episcopus compilato processu, formato iudicio, seruatis seruandis, prout iuris fuit procedat, veluti ex causa blasphemæ, & adulterij, aut retributionis fructuum beneficiorum, ob non recitatum Diuinum officium, & similia, non habet locum hæc Decretalis.) & ideo cum in solo hoc cap. exemptio eneruetur, non verò in ceteris, sequitur, vt cum

cum illud locum habeat dumtaxat, quando proceditur in visitatione extraiudicialiter, non tamen iudicialiter: ita etiam ipsa exemptionis admissio regulanda est, itaque in visitatione, & correctione iudicialiter gestis procedit limitatio supra proposita, & Doctores ibi citati.

62 Et ideo etiam rectè dicit quoddam decretum sanctæ congregationis Cardina. prolatum die 18. Octob. anno 1600. Alex. Cardi. Florenti. Hieronym. Agucehius secreta. quem referens, sequitur Barbosa in remisio. ad Concilium Trident. sess. 13. cap. 1. num. 15. in hæc inquit d. decretum: In causis verò visitationis ordinariorum, aut correctionis morum, quoad effectum deuolutiuum tantum admittitur, nisi de grauiamine per diffinitiuam irreparabili agatur, vel cum visitator citata parte, & adhibita causæ cognitione iudicialiter procedit, tunc enim appellatio locus erit, etiam quoad effectum suspensiuum, &c.) Et facit cōgregatio Cardin. quam refert ipse Barbo. super sess. 7. de reformatio. cap. 8. num. 1. in hæc: Sacra congregatio Cardin. censuit, non posse Episcopum in visitatione recusari tanquam suspensum, dum tamen in ea processum non compilet & se intra visitationis terminos contineat. referunt etiam Vallascus consil. 70. n. 7. Curia Phil. p. 1. §. 7. num. 10. & alia etiam adducit idem Barbo. super d. cap. 10. num. 5.

His conuenit, quod dicit Escacia de appella. quest. 17. lib. 2. 6. num. 10. quòd in visitatione proceditur per modum prouisionis, & tunc ius remanet integrum parti, si autem agitur de re, quæ nullum, aut paruam præiudicium infert, requirit celerem executionem, cum agatur de cultu diuino, quibus casibus prohibita est appellatio suspensiuæ. Si autem de re graui tractatur, in visitatione diffinitiuè tractari non potest, quia si determinaretur diffinitiuè solemnitatibus omissis, retenta scilicet, natura visitationis, daretur excessus, & tanquam ab excessu in visitatione hoc casu sequatur esse appellationem, tenet Escacia vbi proximè. & quando in visitatione & correctione datur excessus, vt sit licita appellatio quoad vtrumque. Speculato. tit. de appella. §. in quibus sub num. 14. Franch. in cap. de Priore num. 2. de appella. Cardi. Alex. in cap. ad nostram num. 3. eodem tit. ibi Decius num. 1. & seqq. Maranta in specul. 6. p. tit. & quandoque appellatur limi. 27. sub num. 333. Gregor. Tholo. tit. de appellat. cap. 1. num. 1. & num. 8. fol. 156. Ruginell. eodem tract. §. 2. cap. 3. num. 229. multa per Pauin. tract. de visitati. p. 1. q. 10. per totam fol. 189. & seqq. reddunt rationem, quia nulla est causa mundi in qua possit prohiberi appel-

latio ab excessu. Et hoc ex eo corroboretur, quia in visitatione & correctione morum, sui primæua natura attenda, proceditur etiam extraiudicialiter per modum fori 66 penitentialis, vt ultra supradictas auctoritates, tenet etiam Ioan. de Immola in cap. 1. de excessibus lib. 6. Socinus super decreta. in tract. de visitatione decimo principali libro, post medium, sub vers. quinto quero. nonnullos etiam refert Marefcot. Var. resolutio. lib. 2. cap. 35. à num. 129.

Et de multis & variis quæstionibus attentis 67 gentibus hanc materiam visitationis & correctionis, & de quibus casibus, & moribus, seu criminibus, an occultis, an publicis, queat procedere, & quando pena imponenda delictis commensuranda est, & aliis pluribus, integrum tractatum feci de visitatione. Socinus Pauinus etiam in eodem tract. & Zerola in verbo, visitatio. 1. & 2. p. & post Concilium Trident. in dictis locis, & aliis, declarationes Cardinalium super his, & Doctores superius relatos, apud quos omnes de difficultatibus materiæ tibi satisfacies, quas omitto, quia nostri instituti non est ultra iam dicta.

Vnum tamē non dissimulabo, quòd Episcopo 68 visitanti asserenti, se super aliquo casu processisse, seu procedere per visitationem, quando de contrario non apparet, creditur, vt appellatio non faciat attentata, quia hoc pertinet ad officium suum, & conuenit hæc interpretatio subiectæ materiæ visitationis, vt ita fuit tentum per Rotam in vna Concordien. Decanatus 16. Iunij 1570. Quam sequuntur Lancelo. testatur, de attenda. 2. p. cap. 12. limi. 18. num. 8. ex qua etiam deducit, vt hæc non solum procedant in iis, quæ actuali visitatione per ordinarium gesta sunt, verum etiam in iis, quæ ratione visitationis per eum dicerentur fieri, à quibus si appellatur, & appellatione pendente, ad executionem deueniat, non dicentur attentata, & probant etiam d. Trid. decreta, vbi de visitatione aut morum correctione agitur, &c. d. cap. 10. & vide etiam supra citatos Auctores.

Horum autem morum, quæ sub hac fraternæ & penitentiali correctione, & emendatione cadere assolent, exempla nonnulla constituere poteris, bonum exemplum, & scandalum fugiendum, respicientia. Etenim nihil est quod alios magis ad pietatem & Dei cultum assidue instruat, quam eorum vita & exemplum, qui se diuino ministerio dedicauerunt; cum enim à rebus seculi in altiore subleuati locum conspiciantur, in eos tanquam speculum reliqui oculos conspiciunt, ex eisque sumunt, quod imitantur, quapropter

quapropter sic decet omnino clericos in sortem Domini vocatos, vitam, morēque suos omnes componere, vt habitu, gestu, incessu, sermone, aliisque omnibus rebus, nihil, nisi graue, moderatum, ac religione plenum, præferant, leuia etiam delicta (quæ in ipsis maxima essent) effugiant, vt eorum actiones cunctis afferant venerationis motum.

69 Cum igitur quo maiore in Ecclesia Dei & vtilitate, & ornamento hæc sunt, ita etiam diligentius sint obseruanda; statuit sancta Synodus, vt quæ aliàs à summis Pontificibus & sacris Conciliis de clericorum vita, honestate, cultu, doctrinæque retinenda, ac simul de luxu, comessationibus, choreis, aleis, lusibus, ac quibuscumque criminibus, vel secularibus negotiis fugiendis, copiosè ac salubriter sancita fuerunt, eadem in posterum iisdem pœnis, vel maioribus, arbitrio ordinarij imponendis, obseruentur, nec appellatio exequutionem hanc, quæ ad morum correctionem pertinet, suspendat. Si qua verò ex his in defectum abiiisse compererint, ea quamprimum in vsum reuocari, & ab omnibus accuratè custodiri, studeant, non obstantibus consuetudinibus quibuscumque, ne subditorum neglectæ emendationis ipsi condignas Deo vindicæ, pœnas perfoluant. Ita decreuit sacrosanctum Trid. Concilium 22. de reform. c. 1. Alia etiam exempla apud Doctores relatos inuenies, & posui in vnum compilata.

70 Et illud obiter notandum, quòd quando est appellatio permilla à correctione, seu visitatione, puta, propter excessum (vt supra diximus) debet exprimi causa grauaminis, siue agatur in iudicio, siue extra iudicium, siue ante sententiam, siue post sententiam, Escacia in tract. de appella. quest. 17. limit. 36. num. 13. Philip. Franch. in cap. ad nostram 3. sub num. 3. & 4. de appella. illam reddentes rationem: quia quando ius resistit appellationi nisi in certo casu speciali, tunc appellans debet illum exprimere casum, vt sic appareat, appellatum esse in casu permisso, cui regula non resistit.

CAPVT XVI.

A sequestro, eiusque relaxatione: siue etiam à deposito, vel eius remotio- ne; appellationi interpositæ an non deferens vim iudex faciat.

SVMMARIVM.

Sequestrationis decretum est interlocutoria. n. 1.
Sequestratio regulariter est prohibita. n. 2.

Sequestro regulariter recipit appellationem, etiam absque causæ expressione. n. 3.

Grauen si constat iuris præsumptione, seu allegatione iuris, appellatio non requirit aliam causæ expressionem. n. 4.

Sententia ubi demonstrat causam iure reprobata, aliam appellans non tenetur exprimere, cum illa notorie constat. n. 5.

Actus contra legem prohibentem est nullus ipso iure. n. 6.

Iuris resistentia efficax est ad prohibendam appellationem. n. 7.

Legitimum dicitur, quod lege probatur, & fauet. n. 8.

A sequestri attentati denegata reuocatione appellationi deferendum est. n. 9.

A sequestro attentato appellatione pendente licita est. n. 10.

A possessione & fructuum perceptione non debet quis desistere lite pendente. n. 11.

Sequestrum quando necessitatur iudex, apponere plures referunt casus, remissive. n. 12.

Sequestrum ex iusta causa ex officio potest iudex apponere etiam in casibus, quibus denegatur ad instantiam partis. n. 13.

Sequestrum apponitur in beneficiis, maxime etiam instante dilapidationis ratione, quando timetur vt ne fructus possint recuperare. n. 14.

A sequestro non datur appellatio, quando rex apponi iubet præceptiue, non remissive. n. 15.

Clem. 1. de sequest. poss. & fruct. & eius materia & intellectu, remissive. n. 16.

A sequestro imponendo vigore d. Clem. 1. de sequest. poss. appellari non licet. n. 17.

Sequestrum quando sit apponendum in beneficijs referunt ab ordinario pronis. n. 18.

Sequestrum apponendum in beneficijs referunt non suspenditur per appellationem. n. 19.

Sequestrum appositum legis præcepto potius ab ipsa, quam à iudice appositum censetur. & à legis dispositione non licet appellare. n. 20.

Sequestri remedium dicitur cautio, per quam regulariter cessat. n. 21.

Sequestrum non cuitatur per cautionem, quando à lege apponi mandatur, secus quando simpliciter permittit. n. 22.

Grauen legis non est grauen, à quo non appellatur. n. 23.

Sequestrum ex Clem. 1. de sequest. poss. non recipit appellationem, quia à lege non iudice iuris executore impostum intelligitur. n. 24.

Sequestrum ubi permittitur, iudicis arbitrio appellationem admittit. n. 25.

Sequestri mandatum ob periculum sugæ debitoris non suspenditur per appellationem. n. 26.

Periculum ubi est in mora, appellatio non suspendit. n. 27.

Periculum quando est in mora, receditur à iuris regulis. n. 28.

Sequestri

Sequestri decretum requirit partis citationem, & causæ cognitionem. n. 29.

Sequestrum reuocatur de facto, si ex obruto fuit appositum. n. 30.

Sequestrum ubi apponitur ob periculum in mora, citatio non est necessaria, nec iuris solemnitates. n. 31.

Sequestrum ob periculum appositum sine citatione, non potest reuocari, & relaxari absque ea. num. 32.

Sequestrum appositum propter scandalum, & rixam vitandam non recipit appellationem, nec per eam suspenditur. n. 33.

Ob sequestrum possessio non amittitur, sed retinetur. n. 34.

Sequestrarius ex consensu partium possidet, datus autem à iudice nullatenus. n. 35.

Sequester depositarius, aut conductar ad longum seu modicum tempus, an & quando possit presentare. n. 36.

Sequestrata rei aut beneficij fructus referuntur vincenti in fine litis. n. 37.

Dammum magnum non est in mora modici temporis. n. 38.

Sequestratis fructibus non sequestratur possessio, que per alios actus potest continuari. n. 39.

Descriptio bonorum non suspenditur per appellationem, & ad quem effectum fiat. n. 40.

Descriptio bonorum nemini præiudicium facit, & sic facile fit. n. 41.

Descriptio bonorum permittitur etiam quando sequestrum prohibetur. n. 42.

Descriptio per quam bona incorporantur fisco, non permittitur lite pendente, secus de descriptione ad probandum, & liquidandum. n. 43.

Descriptio bonorum contra delinquentes hodie non est in usu. n. 44.

Actus, qui licite geri possunt lite pendente, possunt & post appellationem. n. 45.

Descriptio bonorum permittitur appellatione pendente, vt facilius fiat executio, & probatio fructuum. n. 46.

Descriptio bonorum non auferit possessori liberam eorum, & fructuum dispositionem, cum solum tendat ad probationem & liquidationem. n. 47.

Descriptio bonorum debet fieri, ubi est periculum dilapidationis, & subtractionis, etiam ubi sit prohibita sequestratio. n. 48.

Sequestri resistenti sententia non recipit appellationem. n. 49.

Sequestri reddendi decretum est interlocutoria merè. n. 50.

Sequestrum relaxatur, & tollitur statim, quod aliquis possessor declarat. n. 51.

A deposito facto per iudicem appellationi non deferens an vis fiat. n. 52.

Depositum, & sequestrum idem & promiscue vsurpatur in iure. n. 53.

Sequestrum est iudiciale depositum. n. 54.

Inter sequestrum iudiciale & depositum extraiudiciale qua sit differentia. ibidem, remissive.

Sequester in omnibus depositario equiparatur. num. 55.

Sequester ad restitutionem sequestri actione depositi tenetur. n. 56.

A sequestri, aut depositi denegata reuocatione appellationi an sit deferendum. n. 57.

Distinguitur. n. 58.

A sequestri reuocatione legitime facti licita est appellatio. n. 59.

Secus ubi nulliter factum sit. n. 60.

Prohibetur cum quid, prohibentur omnia, per que peruenitur ad illud. n. 61.

Solemnitas requisita actui construendo, eadem requiritur ei destruendo. n. 62.

Sequestri reuocatio non suspenditur per appellationem, quando cessat causa sequestri, aut depositi. n. 63.

Sequestrum appositum iuris dispositione, non finitur nisi per sententiam transactam in rem iudicatam. n. 64.

Sequestrum vt tollatur, requiritur sententia executio, cum aliter lis non dicatur finita. n. 65.

Et quid quando sequestrum apponitur iudicis officio, & eius arbitrio. n. 66.

Sequestri loco data cautio de re non varanda, & restituenda, durat post rem iudicatam. n. 67.

Sequestrarius semel electus non potest remoueri, nisi ex noua causa. n. 68.

Depositarius munus suscepti sequestri non potest deponere, nisi iussu iudicis, aut alia iusta causa superuenciente. n. 69.

A sequestrario compulso ad depositi redditionem, appellationi an sit deferendum. n. 70.

Verbum compelli, aut cogi, ad executionem pertinet. n. 71.

Depositum causa est privilegiata & celeris solutionis. n. 72.

Dispositio non verificatur nisi verificetur suppositio. num. 73.

Dispositio supponens non per relationem, disponit etiam in supposito. n. 74.

Compelli non dicitur, si condemnatio precedat. num. 75.

Dictio (illico, quam celerrimè) non admittit exceptionem requirentem altiore indaginem. num. 76.

Appellatio remouetur etiam per verba æquipollentia. n. 77.

Contra depositarium aut sequestrum agitur actione ad exhibendum. n. 78.

Dictio (illico) attribuitur executionis significatio. num. 79.

Dictio (omnibus modis) importat ipso iure. n. 80.

Depositum confessatum an rejiciat appellationem, sicut depositum verum. n. 81. & seqq.

Depositum confessatum inter easdem partes vim depositi retinet privilegium. num. 82.

Depositarius seu sequester potest appellare, ubi depositarius ipse non apparet. n. 83.

R r

Sequester

Salgado de protect. Reg. Tom. I.